Nº 2

ARA!!

ORGAN DE LES J. E. R. E. C.

Catalunya i Euzkadi agermanades, juntes, assoliran la veritable llibertat de la Pàtria

Per la llibertat!
Per Catalunya lliure!
Per a guanyar la guerra!

Heus aquí les conclusions de la Primera Conferència ampliada de la J. E. R. E. C.

EDITORIAL

Si diguéssim que esperàvem un èxit com el que hi ha hagut, francament, mentiríem.

Crèiem nosaltres que la Primera Conferència Ampliada de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català (Federació de Barcelona-Ciutat) seria una reafirmació dels nostres principis, una nova valoració de les joventuts, però mai pensàrem que tingués la transcendència, la importància que ha tingut la manifestació magnífica dels nostres quadres jovenils.

Han estat moments d'emoció intensa els que hem tingut en aquesta assemblea, la primera celebrada d'ençà dels fets del juliol.

Quan els companys allí presents, quan els delegats intervenien en la discussió de les ponències, quan companys de Barcelona i representants de comarques que s'aixecaven a parlar i encetaven temes d'extraordinàri interès, per a la vida de les joventuts i per la vida política en general, ens donàvem ben bé compte de l'interès despertat per aquesta conferència i per la vitalitat demostrada per les joventuts.

Ni un sol Casal hi ha mancat a la crida feta pels organitzadors de la conferència.

Tots els representants han fet acte de presència i han pres part activíssima en els debats plantejats.

Això ens donà la sensació del que poden ésser, del que han d'ésser les joventuts nostres.

Tenen un lema i el compliran. Aquest és,
CATALUNYA LLIURE.

Per què Catalunya triomfi

per Vicenç Bernades

Són moments difícils els que travessem; ho són sota tots els aspectes. D'una banda la guerra. Guerra terrible, penosa i llarga, del resultat final de la qual depèn la nostra vida, la nostra llibertat.

D'altra part la convulsió social amb totes les seves formidables repercussions en el terreny econòmic, que fan albirar un futur difícil.

Però tot plegat, tot i essent molt, encara no ho és tot; hi ha el nostre problema espiritual; hi ha Catalunya.

Catalunya no pot somniar ni remotament viure sota el jou del feixisme, perquè el feixisme és l'esclavatge dels pobles. La seva sort, va tan lligada amb la de la guerra, que no endebades se li ha reclamat el màxim d'esforç per a contribuir a guanyar-la.

Però és evident que de la deformació ideològica que produeix tot moviment revolucionari — perquè la d'aquí ha estat una autèntica Revolució — i la preocupació d'un país en guerra, el sentiment catalanista n'ha sofert greument. I és per això que dèiem abans, que hi ha plantejat en els moments actuals el nostre problema espiritual. ¡Trist destí el del nostre catalanisme, sempre sotmès a tantes batzagades!

Sabem que Catalunya és forta i que també en sortirà airosa d'aquesta nova prova, però cal que tots els sectors que aspiren a una Catalunya integralment nostra, situada a les avançades del progrés social i espiritual estiguem cada vegada més units i abandonem les nostres divergències.

Pensant en catalanista hem de pensar en guanyar la guerra i aportar tot el nostre esforç per tal d'aconseguir-ho; però també pensant en catalanista hem de preparar-nos per a l'endemà de la victòria, i que no ens trobem que hem aixafat el feixisme però que hem perdut Catalunya.

L'esport de masses

Estem nosaltres, encara, molt lluny d'assolir el que en podem dir «esport de masses».

Es veritat que fins ara, els poders oficials no han donat cap mena d'assistència a l'esport. Aquest esport que havia de forjar una joventut, que l'havia de fer forta i temuda i desterrar per sempre el tipus característic de la península ibèrica, de constitució endèmica i de semblant malaltís.

No hem tingut tampoc a casa nostra, la bona voluntat o comprensió per a bastir per si sols, el que els organismes oficials negligien. Si les masses treba-

(Continua a la pàg. 3)

Para el semanario Ara y para todos sus lectores un saludo fervoroso lleno de esperanza de libertad para Cataluña y Euzkadi

José Aldeguer

Secció Treball

Hom prega a les companyes delegades en els Centres d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinguin o no constituïdes les seccions Femenines Jovenils, que passin per aquest Secretariat cada dia, de set a vuit del vespre (Tres Llits, 3) per un afer relacionat amb les companyes que estiguin en atur forçós.

Secretariat Femení de la J. E. R. E. C.

memoriaesquerra.cat — Ara!! 31/7/1937, pàgina 1

Primera Conferència

(Ve de la pàg. 6)

ACTUACIÓ DE CARA A COMARQUES

Potser en algun altre moment d'aquesta Memòria us hem parlat de l'interès fraternal que la Federació de Barcelona-Ciutat ha sentit en tot moment per les restants Federacions de les J. E. R. E. C. Bona demostració d'aquest interès fratern fou l'acte del Prat de Llobregat. La nostra noblesa ens obliga a superar amb l'oblit voluntari enutjoses incidències filles de la manca de comprensió o, potser, d'un esperit bàrbar que perdura a través de distintes organitzacions. Però no hi serà de més recordar que en el moment que algú va ésser prou obtús per a creure que podria evitar que fos hissada la bandera estelada, la de la independència, les Joventuts de Barcelona acudissin allí on la lluita els reclamava, al costat d'aquells germans que afirmaven una vegada més un anhel de llibertat illimitada. La raó era de la nostra banda; però sabérem esgrimir també la raó de la força i els obtusos hagueren de comprendre que les J. E. R. E. C. són un exèrcit de pau, però disposat a la guerra quan és necessari encarar-se amb el feixisme, sigui del color que sigui. La collaboració efectiva prestada per la Federació als nostres germans del Prat de Llobregat es repetirà tantes vegades com sigui necessari i sense càlcul de conveniència ni de circumstància. Barcelona és Cap i Casal de Catalunya, però ha de demostrar que ho és perquè pot i perquè és digna d'ésser-ho.

ELS FETS DE MAIG

I aquest fet — no volem dir jornada per bé que altres àdhuc haurien volgut que fos jornada gloriosa—; aquest fet, repetim, podem lligar-lo amb les jornades d'abril, que varen culminar en les tràgiques hores dels primers dies de maig, les quals condemnem amb tota la força de la nostra ànima i demanem que els culpables d'aquell crim, d'aquell atac abominable dirigit al Govern legítim de Catalunya, deixin de formar part de tots els organismes públics, puix del contrari contribuirem a consagrar oficialment l'impunisme. No hem de detallar el comportament de les J. E. R. E. C. en aquelles hores tan amenaçadores com les d'ara fa un any i que havien de portar-nos al dolorós 4 de maig. Les J. E. R. E. C. ocuparen el lloc, millor dit, els llocs que els foren designats, amb legítim orgull ho proclama de Federació de Barcelona-Ciutat com amb el mateix orgull legítim ho proclamen les altres Federacions. No hi hagué sacrifici que les J. E. R. E. C. no acceptessin. I hem de recordar — anècdota viscuda personalment — que en un moment de gravetat, quan per tota raó els fou donada una raó de disciplina, els nostres companys l'acataren sense vacillacions. Ara podem dir que si nosaltres ens sentim orgullosos del Partit, el Partit ha de sentir-se orgullós de les seves Joventuts.

EL PARTIT SENT L'ORGULL DE LES SEVES JOVENTUTS

I així és en realitat; el Partit sent l'orgull de les seves Joventuts. Les estima, en una paraula. Quan hom estima comprèn. I la comprensió del Partit respecte les Joventuts s'ha posat de manifest en el darrer Ple, en el qual — a través dels acords adoptats es pot constatar — fou concedida absoluta belligerència a les Joventuts. Nosaltres sabrem ésser dignes d'aquesta belligerància treballant cada dia amb major entusiasme, amb la disciplina de sempre, amb el ben entès que el nostre entusiasme i la nostra disciplina mai del mai comportaran un servilisme que ens deshonraria a tots, al Partit i les Joventuts.

HEM PROTESTAT...

Volem fer constar, ara, dues protestes que hem hagut de formular. La primera fa referència als desertors, als que en aquests moments de perill i de lluita i de responsabilitat màxima han preferit les comoditats d'un país estranger en lloc de compartir amb nosaltres les penes d'ordre material o d'ordre moral. Sabem que el Partit té designada una Comissió de Responsabilitats. Tenim posada la màxima confiança en els membres d'aquesta Comissió. Però no podríem deixar passar per alt que siguin llançats als quatre vents, atribuint-los la representació de Catalunya, noms que poden ésser honrats, però que abans caldrà que es demostri que ho són. I per ara i tant, encara no s'ha demostrat. Mentre la Comissió de Responsabilitats no dictamini, mentre el Partit no pronunciï sentència, per dir-ho així, que el silenci caigui damunt el nom d'aquells que són menys que estrangers perquè estrangers hi ha hagut que generosament han donat la sang per la nostra victòria. La segona protesta es refereix a l'acord pres pel Ministre de la República, Jesús Hernàndez. Creat l'Institut per a Obrers a Barcelona, el Ministre d'Instrucció Pública va creure convenient que la Comissió Organitzadora de l'Institut fos integrada, a més de diverses altres delegacions, per una representació de les Joventuts Socialistes Unificades i per les Joventuts Llibertàries, federacions locals. La Federació de Barcelona-Ciutat de les J. E. R. E. C. va sentir la ferida a l'ànima. El Ministre d'Instrucció Pública havia oblidat les nostres Joventuts, la nostra Federació local, integrada per nacionalistes que són tan obrers com els comunistes i els llibertaris i com ho pugui ésser el mateix Jesús Hernàndez. La Federació, ja ho sabeu, protestà, adreçà la protesta al Ministre, al Comissari-Rector de la Universitat de Catalunya i al Cap de la Secretaria Unica de Segon Ensenyament. I des d'ara declara que l'exclusió de la nostra Federació de la Comissió Organitzadora de l'Institut per a Obrers de Barcelona lleva tota autoritat a res del que pugui fer l'incomplet organisme designat pel Ministre Jesús Hernàndez. Que sàpiga tothom que a Catalunya cal comptar amb les nostres forces. Per alguna cosa, nacionalistes com som, acceptem la República; però això sí, una República que sigui de tots, no d'uns quants administradors.

LA BANDERA ESTELADA ÉS LA DE LA FEDERACIÓ

Hem de dir-vos ara, que la Federació té bandera, la que ens presideix. Bandera estelada, símbol de glòries i que nosaltres hem de fer esdevenir gloriosa. Aquesta bandera té el múltiple valor d'ésser la nostra, la que simbolitza la llibertat de Catalunya i el d'haver-nos vingut de mans d'un organisme tan nostre, tan lligat a nosaltres, com és «Ajut Català». «Ajut Català» ha rebut les gràcies que li hem donat amb emoció sincera i profunda. Peròla gesta fraternal no podem pagar-la amb una expressió de gratitud, per sincera que sigui. Ens hem de comprometre a considerar «Ajut Català» com una prolongació de l'organització nostra ja que altra cosa no és.

L'ADHESIÓ AL PRESIDENT COMPANYS

I, finalment, renovem l'adhesió al President de Catalunya, Lluís Companys. La nostra assistència no ha de mancar-li mai per Catalunya. Ell, símbol d'un poble gràvid de llibertat, ha de saber que estem disposats a la lluita; una lluita la coronació de la qual ha d'ésser, o del contrari no serà, el triomf d'aquest estel català, ni envejós ni envejat, pletòric de vida enmig de la brillant constellació de pobles lliures de la republicana Ibèria.

Fou aprovada per unanimitat i llargament aplaudida.

UNA ADHESIÓ...

Sunyol, de Prat de Llobregat, s'adherí a la Memòria i agraí l'ajut que sempre s'ha donat a les joventuts del Prat. Es posà a les ordres dels altres companys per a la lluita.

Memòria del Secretariat General

Josep Montes llegí la Memòria del Secretariat general:

Arran d'un Ple de delegats comarcals, convocats a l'objecte de celebrar un canvi d'impressions que facilités la formació de nous grups de les J. E. R. E. C., als llocs on no estessin constituïdes, presentaren la dimissió els companys que formaven el Comitè d'enllaç, es significà en l'esmentada reunió la necessitat de constituir un Secretariat General de les J. E. R. E. C., integrat per companys, l'actuació dels quals fos tot la intensa i activa, que els greus moments que Catalunya travessava, feien d'absoluta necessitat.

COMPOSICIÓ DEL SECRETARIAT

D'aquella reunió sortiren elegits dos companys que representaven Barcelona-Ciutat, i un sepresentant de les Comarques catalanes, amb tot però, aquest Secretariat tenia com a única funció les activitats d'ordenar i enquadrar, dintre de la disciplina de les J. E. R. E. C. a tots aquells grans nuclis de joventuts nacionalistes que a l'entorn d'Esquerra Republicana de Catalunya, donaven una forma dispersa a la potencialitat nacionalista de la joventut catalana, i que tenien com a objecte el deure històric d'arribar a les masses de Catalunya, no com un factor d'agraïment a la seva gesta del 19 de juliol àdhuc en el seu fet històric del 6 d'octubre, sinó per a retrobar-nos tots, absolutament tots, en el bloc que representen les J. E. R. E. C. en defensa de les llibertats polítiques i socials del nostre poble.

Avui, doncs, com a preàmbul de la nostra actuació, tenim davant nostre la primera manifestació autèntica y espontània de les J. E. R. E. C.

LA PRIMERA GRAN MANIFESTACIÓ DE LES J. E. R. E. C.

En aquest primer pas de tasca efectiva que realitzen les nostres joventuts, progressivament a diferents contrades catalanes, les J. E. R. E. C. es manifesten, i es manifestaran de la mateixa manera, i nosaltres davant vostre us preguntarem, si la nostra actuació ha respost, quan el Congrés de les J. E. R. E. C. en preparació, hagi finit les seves tasques, a la línia de conducta que vosaltres ens marcàreu, i que nosaltres ens responsabilitzarem a interpretar.

ACTUACIÓ DE LA REPRESENTACIÓ DE LES J. E. R. E. C. EN EL SEGON PLE DEL PARTIT

La nostra actuació en el II Ple del Partit, on fórem acollits d'una manera entusiasta, es pot resumir en poques paraules, nosaltres hi anàvem amb la sensació de trobar facilitats a la nostra determinació, de què les Joventuts havien d'ésser reconegudes i ajudades pel Partit en tots els aspectes, i la nostra sorpresa fou gran quan feta, i posada a consideració dels companys Delegats la nostra demanda, tots els punts que nosaltres presentàvem foren aprovats amb el major entusiasme.

Ha reconegut el nostre Partit la necessitat de què les Joventuts tinguin representació en tots els organismes del mateix, i s'ha constituït una ponència integrada pel mateix nombre de representants del Partit i de les Joventuts que en definitiva estructuraran les bases de relació que faran forta i potent la nostra organització.

En virtut d'aquests acords del II Ple del Partit, el Secretariat General de les J. E. R. E. C. nomenà un delegat que representés el nostre organisme prop del Directori del Partit, la veu de la joventut, pot manifestar tots els seus neguits, prop del més alt organisme del Partit, i la seva actuació es comença a veure en un seguit de fets significatius, del molt que les nostres joventuts representen prop del gran Partit de la democràcia, l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquest és en pocs mots el resum de la nostra curta actuació, i que el Secretariat General posa a consideració dels companys assistents a aquesta primera Conferència ampliada de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català (Federació de Barcelona-Ciutat) i companys delegats de les Comarques Catalanes.

Fou unànimement aprovada.

UNA PROPOSICIÓ

Va llegir-se una proposició demanant que constés en acta l'agraïment de la Conferència pel gest del Casal Espartacus de cedir el seu òrgan ARA!! per a les Joventuts. És aprovada.

Sans, per les J. E. R. E. C. d'Espartacus, agraí la deferència, i féu constar que l'actuació del grup de joventuts que representa ha estat i és sempre d'acord amb les orientacions traçades per la Federació i Secretariat general.

RAMS DE LLORER PER MACIÀ, GUIMERÀ I MÀRTIRS DE LA LLIBERTAT

D'acord amb una proposta, es decideix que avui siguin portats rams de llorer a les tombes del cabdill de les Joventuts, President Macià, i al poeta nacional de Catalunya, Angel Guimerà; igualment a la pedra commemorativa dels màrtirs de la llibertat.

Tot seguit, a les vuit, s'alçà la sessió per a continuar-la a les deu.

SEGONA SESSIO

A les deu de la nit s'obrí la segona sessió de la Conferència. Presidí el company Serra.

AGITACIÓ I PROPAGANDA

Tot seguit la presidència cedí la paraula a Canadell, el qual presentà la ponència d'Agitació i Propaganda, i la defensa:

Nacionalisme, Obrerisme, Progrés, tres paraules lligades en la realitat històrica de totes les generacions que precediren la nostra vida.

Nacionalisme, representa per a la joventut present, continuïtat i fermesa vers la total victòria d'un poble latent de Llibertat i Justícia.

Nacionalisme, mot sagrat de tots els pobles lliures dintre de la major grandesa social.

Per aquesta raó històrica obrim les portes a una nova etapa de la lluita i del treball encaminat a ressorgir les forces adormides d'una realitat disciplinada a una voluntat major. La guerra i el triomf de la guerra.

Seguretat de què tots els milers de joves enquadrats en les fileres de l'exèrcit del poble lluiten i moren per una major vida, i una major justícia social.

UN PRINCIPI

Amb aquest principi les joventuts catalanes cal que prestin la màxima atenció, preparació de gran masses, preparació de grans nuclis de proletaris nostres que sentin la realitat i tot el neguit d'un poble que en totes les èpoques i en totes les circumstàncies vol ésser lliure.

La Joventut, tot militant de les J. E. R. E. C. cal que encamini les seves tasques, ordenadament, sòlidament dirigides i subjectes a una sola voluntat, Catalunya.

RESSORGIMENT TOTAL DEL NOSTRE POBLE

No pot mancar en la vida dels treballadors de la nostra terra la veu fecunda de la Raça, una especial atenció és, la de què la Joventut fomenti en l'interior de les fàbriques, tallers, llocs de treball: en el camp i les ciutats el neguit de la continuïtat de la lluita vers el total ressorgir d'un poble oprimit.

Creació de grups de Nacionalistes Obrers, Camperols, i Treballadors de les Comarques infiltrats a totes les organitzacions de treball que pensin amb Catalunya.

Joventuts esportives, grups joveníivols de noves promocions del nostre poble i de la nostra raça.

Moure fins el més profund de la vida jove de Catalunya per enquadrar en aquesta vida de neguit tot l'interès de la joventut Catalana profundament, històricament revolucionària.

PER LA LLIBERTAT DE CATALUNYA

Organitzem-nos la propaganda, l'agitació i el ritme accelerat i àgil de les Joventuts, vivificarà en la vida del treball, en les grans ciutats, en les Comarques i arreu del nostre país, tot el sentiment d'unes joventuts que moren, lluiten i es desvinen per la Llibertat de Catalunya.

A aquest punt, arribà el nostre estimat amic i collaborador, el diputat al Parlament català

No volem un poble que mani i els altres que obeeixin. Volem una eterna nació catalana, que és, joves de Catalunya, la d'avui, la d'ahir, la de demà i la de sempre, digué Antoni Rovira i Virgili

Rovira i Virgili regracià la invitació que li havia estat feta. Subratllà la missió cabdal de la joventut al nostre moviment nacional. Cal unir — digué — l'esforç físic que es realitzà al camp de batalla, i l'espiritual que és de sempre, de cada dia i de cada hora. La nostra joventut ha de tenir una doble arma: la material i l'espiritual.

NACIONALISME

Precisà l'ideal nacionalista i analitzà la fórmula política d'E. R. de C., i després glossà el concepte del federalisme. El nostre federalisme no és el clàssic pimargallià. El nostre federalisme és una fita de començament, no un terme. Quan hem parlat de Catalunya autònoma no ens hem referit a les quatre antigues províncies. Hi ha una Catalunya total, nacional, que comprèn València, les illes, Rosselló i part d'Aragó. El federalisme ha de federar personalitats, nacionalitats. La nostra concepció federalista és catalana i europea. L'esdevenidor és el federalisme que arriba al límit de la dependència. I el nacionalisme nostre han d'inculcar-lo d'un sentit esquerrista. L'exemple nacionalista i esquerrista és un exemple d'Europa.

LA LLENGUA CATALANA

Destacà la importància de valorar i enaltir la llengua catalana, i exposà també la necessitat d'ésser radicals, intransigents. No hem de preocupar-nos de moderar, sinó de posar-nos a l'alçada dels altres països del món.

Una altra obligació de la joventut és contribuir a esborrar les deixalles dels temps provisionals; a impulsar la nova divisió territorial, ja que la idea nacional viu contrariada per la subsistència de les províncies.

L'ESFORÇ DE CATALUNYA EN LA GUERRA

Destacà l'esforç de Catalunya en la guerra i denuncià la campanya contra el nostre poble. Subratllà les aptituds militars de Catalunya quan la conquista del propi territori, de les illes, de Sicília, de Sardenya, del viatge a Grècia i a Turquia, i exposà la necessitat de recobrar aquelles aptituds. Exposà la necessitat de jugar la carta d'Aragó puix que sinó — féu — vindran per a Catalunya uns dies ombrívols.

LA BANDERA ESTELADA

Es referí a la significació de la bandera estelada, i acabà dient: No volem un poble que mani i els altres que obeeixin. Volem una eterna nació catalana, que és, joves de Catalunya, la d'avui, la d'ahir, la de demà i la de sempre.

Una gran ovació coronà el parlament de Rovira i Virgili.

CONTINUA LA PONÈNCIA

Després del discurs de Rovira i Virgili va posar-se a discussió la ponència d'Agitació i Propaganda.

Garcia, del districte V, suggereix l'elecció d'uns companys de districte entre els conferenciants per a treballar com a tècnics de la ponència. Intervenen Gili, Canadell, Cinca, Arissa, Escoda i Montes. Solé, proposa que les proposicions presentades passin al ponent per a refondre-les. S'accepta, i es passa al vuitè apartat de l'ordre del dia.

ARA!!
Any I 4.ª època N.º 2
Redacció i Administració:
TRES-LLITS, 3 - Telèfon 14725
Barcelona, 31 de juliol del 1397
Preu: 0'20 ptes.

memoriaesquerra.cat — Ara!! 31/7/1937, pàgina 2

Pla polític immediat i l'Aliança de Joventuts Nacionalistes

Passa a informar el ponent Navarro i Costabella.

«Amb el convenciment que és preferible donar una generosa vastitud a la ponència que ens heu fet l'honor d'encarregar-nos, diem :

En tant que agrupació política, equidistant de les dues sindicals que avui intervenen la vida obrera del nostre país, entenem que per tal d'evitar confusionismes, de vegades i massa sovint produïts, cap de les Sindicals no es pot atribuir la representació política de llurs afiliats.

Tant perquè estem en guerra ; tant pel caràcter de la guerra que sostenim com per la nostra confiança en un futur hispànic, plenament i autènticament federal, declarem la necessitat d'una actuació lleial amb el Govern de Catalunya perquè aquest, conjuntament amb el Govern d'Euzkadi i amb la col·laboració del Govern de la República, facin tot el necessari per a guanyar amb el mínim de temps possible la guerra que sostenim contra el feixisme.

Sentats aquests principis, que nosaltres considerem bàsics, posem a la consideració de la Conferència :

EL 6 D'OCTUBRE

1. Hem de valorar els fets del 6 d'octubre del 1934, per la generosa i abnegada intervenció que les Joventuts esquerristes i nacionalistes hi tingueren i perquè aquells fets, gràcies a l'exemplar civisme dels homes d'Esquerra Republicana de Catalunya i molt especialment del President Lluís Companys, varen ésser la pedra fonamental de la victòria electoral del 16 de febrer del 1936, sense la qual no hauria estat possible la magnífica gesta del 19 de juliol del mateix any.

FRONT POPULAR

2. Les J. E. R. E. C., defensaran una política de Front Popular, mentre ho consideri convenient el partit i sigui mantinguda lleialment per totes les organitzacions que la integren.

LA PERSONALITAT NACIONAL

3. Intervenir amb la major intensitat possible aquells organismes que apleguen partits i organitzacions de diverses ideologies, en les quals serà mantinguda intangible la personalitat Nacional de Catalunya.

LA REVOLUCIÓ

4. Defensar totes les conquistes fetes per la Revolució, amb la condició expressa, però, de supeditar els interessos de grup als interessos generals del país, i, circumstancialment, als interessos suprems de la guerra.

SEGURETAT INTERIOR

5. El Govern de Catalunya estructurarà immediatament el nou Cos de Seguretat Interior, destinat més a prevenir que no pas castigar, i a ésser dirigit per elements tècnics deslligats de tot compromís d'ordre polític o sindical.

NACIÓ CATALANA

6. Combatre la denominació de Regió aplicada a la totalitat del territori català. Els organismes oficials i de Govern seran estructurats d'acord amb la nova divisió territorial de Catalunya, bandejant d'una vegada la delimitació de Províncies i Zones imposada a la nostra terra per l'esperit centralista.

LLAÇOS FEDERALS

7. Proclamar el dret i no el deure de la Nació Catalana a establir llaços federals amb la resta de les Nacions hispanes.

ENSENYAMENT

8. Reclamar el traspàs immediat dels serveis d'ensenyament per tal d'organitzar-los en un sentit que suposi la total desaparició de les diferències de classes.

APLICACIÓ DE LA LLEI MUNICIPAL CATALANA

9. Demanar que, en el seu aspecte jurídic i administratiu, la Llei Municipal Catalana sigui aplicada íntegrament. Quan a la direcció política dels Municipis, creiem que cal accentuar el reconeixement de les proporcions de força que tingui cada organització a les diferents poblacions i que cal defensar el criteri que adopti el Partit en aquest problema. Diem, a més a més, que la puresa de la vida municipal exigeix que no puguin regir els Municipis, aquells que, d'una manera expressa, no condemnin els fets ocorreguts el mes de maig, atemptatoris a la sobirania del Govern de Catalunya, ni aquells que no acreditin un mínim de residència al Municipi que han de regir.

LES MINORIES NACIONALS

10. Reconeixement de tots els drets polítics i culturals de les minories nacionals establertes a Catalunya.

IGUALTAT

11. Proclamar la igualtat entre els treballadors. Tot aquell que treballi, sigui per compte de l'Estat, del Municipi o d'una empresa, socialitzada, col·lectivitzada, controlada o bé privada, gaudirà dels màxims beneficis que les lleis atorguin o puguin atorgar.

DEMOCRÀCIA

12. Prohibir en absolut totes les activitats polítiques que puguin conduir, directament o indirecta, a l'establiment de l'Estat totalitari.

IMPOSTOS

13. Abolició de tots els impostos que pesen sobre el treball i el consum per aplicar-los, proporcionalment, a tots els elements naturals de valor econòmic.

LA TERRA ÉS DEL QUI LA TREBALLA

14. Proclamar que la terra és del qui la treballa ; però ho és en tant que instrument de treball. Aquell que no treballi la terra ha de perdre el dret de posseir-la.

NACIONALITZACIÓ I MUNICIPALITZACIÓ

15. A més de demanar la nacionalització o, en el seu cas, municipalització de les grans fonts productores de riquesa, demanem la nacionalització o municipalització del Teatre i el Cinema, perquè són expressió i arma de cultura.

ALIANÇA DE JOVENTUTS NACIONALISTES

Quant a l'Aliança de les Joventuts Nacionalistes, opinem que la J. E. R. E. C. ha d'impulsar aquesta aliança, per tal de convertir-la, no pas en una arma d'atac, però sí en una arma poderosa per a la defensa dels drets imprescriptibles que, sobirana, té Catalunya. Ara, l'experiència ens diu que, moltes vegades, el nacionalisme ha servit per amagar el gran llastre de regressió que alguns homes porten en llurs esperits. Aquests homes afirmen que cal ésser nacionalista i prou. El nacionalisme català, i en aquest cas l'Aliança de Joventuts Nacionalistes, ha de posseir la substància que agermana la llibertat de la Pàtria amb la més absoluta llibertat humana d'acord amb els grans principis sustentats pel President Macià.

Per tant, proposem a la Conferència :

Les J. E. R. E. C. estan disposades integrar l'Aliança de Joventuts Nacionalistes, amb el ben entès que aquesta aliança estarà assentada en els principis següents :

Primer. Només integraran l'Aliança de Joventuts Nacionalistes, aquelles forces que no hagin mantingut contacte directe o indirecte amb elements feixistes o simpatitzants amb el feixisme.

Segon. L'Aliança de Joventuts Nacionalistes haurà d'ésser establerta a base d'un programa mínim, de coincidència, que representi la defensa de la insubornable llibertat col·lectiva dels catalans i dels principis socials establerts per les J. E. R. E. C.

Tercer. El pacte de l'Aliança de Joventuts Nacionalistes haurà d'ésser establert per escrit i avalat per les organitzacions que pactin.

Quart. Les organitzacions que integrin l'Aliança de Joventuts Nacionalistes conservaran íntegrament la seva personalitat política, supeditada, només, als termes explícits del pacte establert.

INTERVENCIONS

Són discutits els articulats de la ponència. Intervenen Sans i Canadell, que es mostren partidaris del Front Popular Nacionalista. Intervenen després Garcia, Solé i el ponent.

Es parla també del restabliment de la Llei Municipal de Catalunya, a proposta del company Canadell ; Borruel s'hi adhereix, i remarca l'expulsió dels elements del P. O. U. M. Intervenen Alvarez i Montes.

(continua a la pàg. 4)

MARINEL·LO, EL GRAN ESCRIPTOR CUBA, ENS PARLA...

Tota Cuba és un immens cor que glateix junt als heroics defensors de l'Espanya popular... Sé, negar-ho seria hipòcrita, que hi ha a Catalunya un problema de nacionalitat...

per GRAU I MORA

La nostra lluita ha despertat arreu del món un interès tan formidable com ho evidencia el fet, per a nosaltres honorífic, d'haver celebrat, precisament en aquestes hores amargues de guerra i sobre les terres sagnants d'Ibèria, el segon congrés l'Associació d'Intellectuals pro Defensa de la Cultura. Les personalitats de més relleu, dins el camp de la intelligència, han vingut a viure de prop la nostra lluita, a copsar els nostres sentiments. La tònica que ha animat els congressistes ha estat la de superació humana i la de redempció social. Reunits en ample comici els escriptors, els poetes ; en fi, tota la gamma de les més rellevants personalitats de les lletres dins de la intellectualitat mundial, han fet sentir la seva veu dins el Madrid heroic, la gesta del qual ultrapassa ja totes les fronteres. Els temes més apassionants, els problemes més vius han estat tocats i debatuts en aquest congrés. S'ha vist, abastament, que la lluita nostra és la lluita de la cultura contra la barbàrie ; la lluita entre dues concepcions antípodes. Per una banda el feixisme, últim baluard a què apella la descomposició capitalista per a fer més llarga la seva agonia i per l'altra banda, els defensors d'un nou món, d'una nova civilització que ha d'ésser, sens dubte, l'espill on es miraran els oprimits de tot l'univers que esperen freturosos l'hora de la seva alliberació.

I entre aquests intellectuals, avantguarda de la civilització mundial, volem destacar-ne un que per nosaltres té quelcom de simbòlic. Es l'escriptor cubà Marinello — esperit rebel a les més humanes inquietuds — figura destacadíssima del congrés suara celebrat. Marinello és fill, per via paterna, de Catalunya — l'èxode del qual de la nostra terra ens explica — que li ensenyà de petit a parlar llur llengua — la nostra — i que si no la domina perfectament, llur esforç i voluntat per a parlar-hi, fa que als nostres ulls adquireixi més importància. Comencem a fer-li preguntes que ell, amb la seva exquisida amabilitat, ens contesta. No obstant, i perquè el domini de la llengua castellana és perfecte, les hi fem en aquest idioma, que traduïm i transcrivim íntegrament.

— ¿La política del coronel Batista, creieu vós que arrelarà en les masses populars?

— Batista és solament el guardià dels interessos ianquis, sens dubte, dels interessos de l'alta burgesia cubana. Es solament un instrument. La seva política, per tant, no és autònoma, ni posseeix originalitat de cap mena. Té horror, com és lògic, a tot el que va contra l'actual realitat econòmica de Cuba de la que ell s'aprofita. Es cert que en els darrers temps ha assajat la demagògia fent-se passar per partidari de les reivindicacions populars. Sortosament no ha enganyat ningú. Tot el poble de Cuba sap de quina banda està la sinceritat i la veritat i és prepara per a la lluita decisiva per a obtenir la democràcia que li permeti començar la seva veritable alliberació. El cert és que als sectors revolucionaris cubans s'uneixen ja amb sentit marcadament antiimperialista, un antiimperialisme, sens dubte, que va dirigit al veritable benefici popular. Cuba està trobant el camí de la seva redempció entre gestes heroiques i dolors profunds.

— El poble cubà, la democràcia autèntica, ¿com veu la nostra lluita?

— El poble de Cuba veu amb simpatia fervorosa la lluita heroica que sosté el poble espanyol contra el feixisme internacional. No hi ha idea possible a Espanya, a Catalunya, del que és aquesta simpatia. Solament assenyalaré alguns fets. A Cuba, no cal dir-ho, els governants miren amb marcada antipatia als que estan al costat del poble espanyol. Tot i això no s'ha pogut evitar expressions grandioses de simpatia al poble peninsular. L'homenatge a Garcia Lorca, el que es realitzà en honor de Pablo de la Torriente, foren apoteòsics. L'aniversari de la República Espanyola fou celebrat amb un míting al qual assistiren més de deu mil persones, a l'Havana. I aquesta dada, eloqüentíssima, que és un país petit, d'escassa població, és la nació hispano-americana que més combatents té avui als fronts d'Espanya. I han donat llur vida per Espanya escriptors excellents com Pablo de la Torriente i lluitadors tan distingits com els coneguts Armas i Raigorosky. Tota Cuba és un immens cor que glateix junt als heroics defensors de l'Espanya popular.

— ¿Creuen allà en un possible triomf de les hosts de Franco?

— M'imagino que ni tan sols els impúdics cavernícoles del «Diario de la Marina» — els «encanallados» Pepín Rivero, Manuel Aznar, Luis de Oteiza i comparses... — creuen en aquest triomf. Naturalment que ells bé ho pregonen diàriament però sense convicció, per tenir contents als seus amos, solament. Espanya, el poble d'Espanya, no pot perdre de cap de les maneres la partida. ¿Quan ha triomfat un moviment contrari als sentiments del poble? A Cuba hi ha la fe absoluta, robusta i enèrgica, en les masses, en el triomf de l'Exèrcit Popular. Espanya és una esperança i un camí per a la nostra terra... ¿Què seria d'Hispano-amèrica, enfonsada avui gairebé totalment en tiranies de caserna, si triomfessin les hosts de Franco? Hem de tenir en compte que en les nostres terres hi ha una gran quantitat de terratinents, comerciants reaccionaris i elements clericals d'arrel espanyola, estretament units als feixistes peninsulars. El triomf de Franco, ho he dit ja, seria l'inici d'una terrible Edat Mitjana Hispano-americana. Sortosament, aquest triomf no pot ésser... Espanya donarà a Cuba, a Hispano-amèrica, un exemple grandiós i serà la millor lliçó d'energia i sacrifici...

— Els vostres records de Catalunya...?

— Vaig viure dos anys, de petit, a Catalunya, a Vilafranca del Penedès, on tinc familiars estimats. La meva infantesa és, doncs, en bona part, catalana. Vaig aprendre allavors — i mai ho he oblidat — a voler i admirar el poble del meu pare, a veure llurs virtuts, els seus talents, la seva força admirable. Constato ara que llurs qualitats han adquirit més puixança amb el pas del temps, que Catalunya marxa vers un futur d'evident grandesa. Com tot poble, ha de realitzar, sens dubte, per a complir llur destí, la revolució social, plena, definitiva.

— ¿Com veieu vós a Catalunya el problema polític? ¿I socialment, què opineu?

— No estic prou informat per a opinar sobre això amb autoritat i amb possibilitats d'encert. Crec, com a revolucionari, que el que interessa ara és que Catalunya continuï donant el seu magnífic impuls a la causa de l'antifeixisme. I que interessa molt que es realitzi al seu si la definitiva unió del proletariat conscient, veritablement revolucionari. Estem en temps de guerra, no de teories. Unió per acabar amb el feixisme inhumà, unió per a liquidar des d'ara tot el que a Catalunya i a Espanya és supervivència feudal, monàrquica, antipopular... *Sé, negar-ho seria hipòcrita, que hi ha a Catalunya un problema de nacionalitat.* Catalunya posseeix, no ho neguem, caràcter distintius, ferms, profunds, nacionals. De recte revolucionari és respectar aquests sentiments d'acord amb la voluntat majoritària del poble català. No crec que la revolució triomfant, pugui negar aquestes realitats distintives i trair-les. Mentre no s'arribi a una superior etapa, etapa de comprensió, d'esperit universalitzat ; mentre no es transformi radicalment l'esperit de l'home, s'ha d'atendre els sentiments regionals, nacionals, quan són legítims. Naturalment que això ha d'entendre's com a sentit actual, com el gest revolucionari, que deia. A lluitar tots, com fins ací, per a la derrota de l'enemic comú : el feixisme ; sense abandonar ànsies de llibertat nacional, si tenen, com a Catalunya, arrels profundes. Unint, però, cada dia més estretament a les masses populars en un sol front antifeixista, en una direcció, naturalment, avançada. Crec que Catalunya, amb aquesta unió, pot donar un gran exemple al món...

— ¿I l'Exèrcit Popular Regular, creieu en la seva efectivitat?

— Es possible que això impliqui una qüestió tècnica que m'és aliena. Crec, però, que un Exèrcit Popular Regular, si ho és veritablement, té el destí de guanyar la guerra. Es res menys que un poble en armes. Hi ha que ampliar la formació d'aquest exèrcit als més amplis límits. Que ningú, amb capacitat física i mental, resti fora de les seves columnes. Jo crec, que cap entitat militar ha donat mostres d'heroisme i desinterès com l'actual Exèrcit Popular d'Espanya. I no cal dir com urgeix que darrera d'aquest exèrcit s'hi aplegui tot el poble, tota l'activitat humana útil, cadascú al seu camp, en la seva professió, al seu lloc. Les guerres es guanyen també a la reraguarda, quan aquesta és digna de les avantguardes intrèpides.

— ¿Creieu vós en una probable conflagració mundial arran de la nostra guerra?

— No ignorem que la qüestió ibèrica és avui la gran qüestió europea, el gran problema del món. En realitat la guerra europea existeix ja, encara que se li dóna un altre nom. Espanya és el camp en el qual Alemanya i Itàlia proven, en criminal alardó, llurs tècniques mortíferes. Si no haguessin intervingut els dos governs feixistes ja fa temps que s'hauria acabat la guerra ibèrica. ¿Pot mantenir-se indefinidament aquest crim que, a més, significa un joc perillós per a les democràcies europees? Amb seguretat que no. Tot sembla indicar que la guerra no tardarà, que estem molt aprop seu. Clar que és una cosa inevitable. ¿Pot acabar-se de qualsevol altra manera aquesta tensió ja insufrible? El conflicte que s'apropa estarà en relació amb la seva gran capacitat de transformació. Com mai, dolor, sang i llàgrimes. Com mai, un món nou després del terrible part...

— ¿I per acabar, amic Marinello, com veieu el futur del món?

— Ho he dit anteriorment. Un conflicte d'inusitats, d'impensades proporcions. I al final, ¿què sinó el triomf i l'adveniment d'una societat de total justícia?

Fins ací ha parlat aquest escriptor, glòria en vida de la seva pàtria, i nosaltres poc ens resta fer ja. Ens acomiadem d'ell bo i desitjant-li que en la seva estada entre nosaltres trobi quelcom que pugui simbolitzar el desig fervent de Catalunya, d'estrènyer amb la cultura i el progrés els lligams que l'han de fer immortal...

L'esport de masses

(ve de la pàg. 1)

lladores s'haguessin agrupat en entitats, la finalitat de les quals hagués estat l'educació física, no cal dir que aquesta formidable força, que podria comptar-se per milers, hauria superat amb escreix, l'ajut que podia donar l'Estat.

Ha estat necessari un 19 de juliol perquè es creessin un Comissariat d'Educació Física i Esports a Catalunya i el Consell Nacional d'Educació Física i Esports al Govern de la República. No dubtem que aquests organismes oficials poden fer molt per a fomentar l'esport i la gimnàstica, començant per declarar-la d'utilitat pública, fent l'obligatorietat a tots els centres docents i exèrcit.

Quan les masses estiguin capacitades del paper que pot representar l'educació física, és quan podrem assolir aquestes formidables exhibicions de milers de gimnàstics, que a Rússia, Txecoeslovàquia i Suècia, han aconseguit formar.

Cal que les masses treballadores de Catalunya s'orientin vers l'educació física, màxim quan en les noves conquestes del proletariat, queden al treballador moltes hores lliures.

Els partits polítics, i les sindicals, tenen una missió a complir després de la guerra. Encarrilar la joventut, proporcionan-li camps i piscines i guiant-la sota mestratges de visions clares, ja que de no ésser així podríem desfer allò que voldríem bastir.

Avant, doncs, per la conquesta de l'esport de masses !

memoriaesquerra.cat — Ara!! 31/7/1937, pàgina 3

Primera Conferència (Ve de la pàg. 3)

Organització feminal

Passa a informar la ponent Montserrat Martínez:

Com han de constituir-se. És necessari organitzar en totes les entitats d'Esquerra les Joventuts, formant uns Grups Feminals Jovenils que constin com a mínim de sis companyes, compostos d'una Secretària general, Secretària d'Organització i Propaganda, Cultura i Esbarjo, Finances i Política, Treball i Ajut.

MISSIÓ DEL GRUP

Aquest Grup tindrà la missió d'organitzar totes les noies que depenguin del seu Centre. Una vegada tots els Casals de Districte tinguin ja formats aquests Grups Feminals, aleshores es formarà un Comitè de Districte, el qual estarà integrat per cada Secretaria general de cada Centre.

Dels 11 Comitès de Districte, s'elegirà una Delegada que estarà representada al Secretariat general femení de la J. E. R. E. C. i que comunicarà a dit Secretariat totes les orientacions i totes les suggerències que els Comitès de Districte li facin.

RECAPTES, FESTIVALS

Aquestes Seccions femenines, tindran un equip de noies per a recaptes i festivals, i es formarà també un quadre d'oradores per a propagar i orientar al poble dels nostres postulats i donar a conèixer tot el que es derivi del nostre Partit.

NOIES ORADORES

Aquestes noies oradores organitzaran periòdicament unes conferències arreu dels Casals de Barcelona-Ciutat, per a tenir al corrent a les militants dels Centres de la marxa de les Joventuts femenines, fent també com unes converses i canvis d'impressions amb totes les companyes, per tal de mantenir un estret contacte amb tota la massa jovenil femenina.

POLITICA I ESTUDIS SOCIALS

Així mateix es cercarà el personal adient per a donar uns Cursets de Política i Estudis Socials, per tal que tota la Joventut estigui el suficientment preparada per a poder intervenir en la vida política i social de Catalunya.

Per això es demanarà l'ajut de les persones més destacades del nostres Partit, perquè vinguin a donar Cursets i Conferències sobre estudis polítics.

EL BENESTAR DE LA DONA OBRERA

Aquestes Joventuts, una vegada creades, cercaran tots els mitjans perquè a les fàbriques s'implantin totes les millores per al benestar de la dona obrera com són: guarderies per als infants de les treballadores, menjadors dintre de les fàbriques, biblioteques, organitzant també a dintre dels tallers uns cursets per a ensenyar de llegir i escriure a totes les obreres que, malauradament, n'hi ha moltes que no en saben.

EL TREBALL

Es també missió de les Joventuts femenines el tenir cura dels problemes que es puguin plantejar referents al treball, les quals estaran obligades de resoldre les que tinguin la Secretaria de Treball.

Per a tot això que esmentem, abans, i per a poder-ho portar a terme es nomenarà una Delegada a cada taller, fàbrica i empresa.

DELEGADES DE TALLER

Aquestes Delegades seran las que comunicaran al seu Districte respectiu o sigui en el que elles estiguin enquadrades, totes les suggerències que tinguin i tot allò que creguin ha de fer-se perquè la J. E. R. E. C. creï per a la dona catalana una vida socialment justa i econòmicament pròspera.

PROSSELITISME

Procurarà també aquesta Delegada o Delegades fer que totes les simpatizants del nostre ideari passin a ésser militants nostres, però per això cal portar a cap un treball intens, car ha de fer-se veure amb realitats que les J. E. R. E. C. comprenen i viuen els seus problemes i estan disposades a tots els sacrificis i a fer tots els esforços, perquè els treballadors de Catalunya tinguin tot l'ajut que en aquests moments necessiten com a catalans i com a obrers.

Aquest és l'informe del que en síntesi es proposa portar a cap el Secretariat Femení de la J. E. R. E. C. amb l'ajuda i collaboració de totes les dones de Catalunya que té la seguretat d'obtenir, ja que es tracta del seu benestar i millorament social.

ADHESIÓ AL PRESIDENT

El Secretariat Femení de la J. E. R. E. C., en presentar aquest informe a la I Conferència Ampliada, vol fer constar la seva adhesió més incrabentable a la figura del seu volgut President Lluís Companys i a tots els homes representatius del Partit que en tots moments s'han sacrificat per Catalunya.

Visca Catalunya!

Visca la República!

Aquestes son les conclusions que presenta a l'Assemblea per la seva aprovació el Secretariat Femení i que són la base fonamental per a crear per a la dona jove catalana un demà generós i humà.

Foren aprovades, després d'un ampli debat en el que intervingueren diferents delegats.

TERCERA SESSIO

Diumenge, a les quatre de la tarda, començà la tercera sessió. L'assemblea té un aspecte brillantíssim.

Presideixen Cava, pel districte IV; Patau, pel X; Nonell, per l'XI; Bargalló, per comarques, i Montserrat Martínez, per la secció femenina.

Després de les intervencions de diversos delegats, fou aprovada per unanimitat, la ponència sobre les J. E. R. E. C., en la vida del treball i les organitzacions sindicals. En aquesta ponència, presentada per Montserrat Martínez, es propugna, en resum, per la unió de les dues organitzacions sindicals existents a Catalunya i la catalanització de tots els nostres organismes de treball.

Després d'aprovada aquesta ponència, s'adreçà a l'assemblea

JAUME MIRAVITLLES

(Ovació immensa).

Comença Jaume Miravitlles fent un estudi de les jornades glorioses del 19 de juliol com a dia culminant de tot un llarg procés històric de Catalunya.

Seguidament examina amb tot detall el ritme revolucionari català conjuntament amb el ritme espanyol i mundial.

Parla Miravitlles dels inicis de les protestes contra l'absolutisme, fent remarcar que han tingut sempre el seu fons dins la nostra pàtria.

I així veiem com Catalunya, sempre, ha estat la iniciadora dels moviments revolucionaris de la Península.

L'exemple —diu Miravitlles— ha estat donat infinitat de vegades.

Vegem-ne alguns:

Espartero —des de Catalunya— destrona a Maria Cristina.

Dies més tard és el mateix Espartero qui —des de Madrid— dóna ordres de què sigui bombardejada Catalunya —Barcelona— on hi havia els focus revolucionaris que ell havia encès.

Prim, català, representant dels interessos de Catalunya, aixeca les masses populars i destrona Isabel II.

El general, però, en el moment culminant, en el moment històric en què per força havia de fer la proclamació d'una República que les masses populars demanaven amb insistència, dóna el poder a un rei demòcrata, però que a l'ensems era un rei estranger...

LA REPÚBLICA DEL 72

La realitat del moment, però, s'imposa. I uns mesos més tard les ànsies populars desvetllades, fan possible la instauració d'una República llarg temps esperada.

I era Catalunya qui portava la República. Era Pi i Margall, era Figueres, era Almirall els que portaven la República. Eren els catalans, al capdavant de la Revolució qui feien possible la instauració a Espanya d'un règim completament distint del que hi havia instaurat...

Però altra vegada en el moment decisiu, quan Catalunya havia de demostrar el seu valer, quan Catalunya havia d'ésser, havia d'estar al lloc oportú, altra vegada, fallaven les bases i es queia en la incomprensió, en la contrarietat dels que ens ho havien tret tot, dels que ens ho havien desfet tot.

LA DICTADURA

Venia la Dictadura primoriverista i era Catalunya —no la massa popular, sinó els representants del Foment Nacional del Treball— donava suport, feia possible la instauració d'un règim que demanava, que prometia la llibertat de Catalunya, el respecte a tot el que els catalans havien avantposat a tot sempre.

I altra vegada el moviment que havia nascut a Catalunya es revelava contra la nostra Pàtria i començava una actuació com mai s'havia vist en contra dels sentiments, en contra de l'actuació, en contra del pensament de Catalunya i dels catalans.

EL 6 D'OCTUBRE

Venia finalment, el sis d'octubre, i era Batet, al qual Catalunya l'havia posat fins al més amunt, al qual la Generalitat li havia donat i l'havia fet el màxim, el que feia sortir la tropa, el que bombardejava bàrbarament la ciutat i feia presoners als President i Consellers del Govern de Catalunya, representació autèntica, representació real de la massa catalana.

I aquesta actuació, aquest sentiment contrari a la Pàtria, el tornem a viure avui dia, el tornem a sentir en aquests moments i, per dissort, això passa quan hi ha una guerra entaulada contra tot l'enemic comú, quan hi ha una guerra en què ens hauríem de reunir tots i aunant esforços vèncer els enemics tradicionals.

LA IMMIGRACIÓ

Però venia a Catalunya —com a conseqüència de la contínua immigració— una sèrie d'elements completament contraris, completament fora de lloc en tot el sentit català, en tot el sentit nacional del nostre poble.

C. N. T.

I aquests elements eren els que desdibuixaven el sentit de la Confederació Nacional del Treball, creació catalana, i en feien una central sindical que en lloc d'ésser catalana, nacionalista, era completament tot el contrari, representava tot l'antitesi del catalanisme.

EL 19 DE JULIOL

Això feia possible que quan el 19 de juliol de l'any passat el poble es llançava al carrer, que quan les forces d'assalt i seguretat del Govern autònom, conjuntament amb les milícies armades populars, reprimien la sublevació més important que mai s'havia vist a la història d'Espanya, sortissin a la realitat del país, sortien en la direcció de Catalunya uns elements que desdibuixaven completament el sentit de Catalunya i el sentit de la revolució catalana.

3 DE MAIG...

Això féu possible els lamentables successos del 3 de maig, successos en els quals es vegé amb tota claredat una intenció vergonyant en contra de Catalunya.

Se'ns havia dit, diferents vegades, que Catalunya no havia de témer res, que Catalunya no anava a ésser víctima de res, que únicament s'anava a acabar el sentit absurd, el sentit estrany de l'actuació d'uns elements completament en desacord amb les necessitats històriques de l'hora que vivíem.

L'ACTUACIÓ DE CERTES ORGANITZACIONS

Miravitlles continua explicant amb la seva paraula càlida i vibrant, l'actuació estranya de certes organitzacions en contra de Catalunya, examinant amb tot detall la qüestió dels fronts de combat i atacant durament aquells elements que han fet campanya contra la inactivitat al front d'Aragó quan no era veritat el que deien ni les excuses que donaven.

EL FRONT D'ARAGÓ

Aquests dies, diu Miravitlles, he visitat el front d'Aragó acompanyant al President de Catalunya. I jo us puc assegurar que el valor dels nostres braus milicians no ha estat mai menys que la dels altres fronts. Els soldats de Catalunya, cobrint un front de més de tres-cents quilòmetres han fet accions heroiques, d'una heroicitat exemplar com mai s'hagin vist en cap guerra.

HEROÏCITATS

Continua Miravitlles explicant com sota les terres àrides d'Aragó, sense aigua, sense parapets naturals, sense aviació, sense artilleria pesada, els soldats catalans han anat avançant i conquistant posicions inexpugnables.

L'APORTACIÓ DE CATALUNYA A LA GUERRA

S'estén amb detalls sobre l'actució i l'aportació de Catalunya a la guerra, amb els **trenta-cinc mil catalans al front de Madrid**, amb els milers i milers de soldats de Catalunya als fronts del Sud, mentre a la reraguarda hi ha elements emboscats per organitzacions que viuen de cara a la guerra, i actuen cridant sempre per a la guerra, però que fan els possibles i els impossibles per a tenir militants aptes per a la guerra dins de casa seva, dins la seva barraca partidista...

MADRID

Parla de Madrid, de l'aportació catalana a Madrid, amb les **dues-centes fàbriques de guerra** a Catalunya i explica la manera com Largo Caballero, quan era President del Govern es negava a traslladar a Catalunya la fàbrica de Municions de Toledo, fàbrica que dies més tard queia íntegra en poder de les forces rebels que actualment fabriquen allí una bona part de les seves municions.

CATALUNYA VIU DE CARA A LA GUERRA

La incomprensió de certs elements, la mala fe i l'afany partidista, absorbent d'altres, ha fet possible el considerar Catalunya com a què no viu de cara a la guerra, que no dóna el rendiment necessari a la guerra, que no fa el que hauria de fer per a la guerra.

Miravitlles continua la seva magnífica peroració explicant el que cal fer enfront d'aquesta actuació insensata i acaba remarcant que Esquerra Republicana ha d'intensificar la seva actuació per a fer veure ben clarament el què és i el què ha d'ésser Catalunya.

VALORACIÓ DE CATALUNYA

Acaba remarcant que hem de valorar la nostra terra, i amb ella la figura del nostre President, Lluís Companys, conjuntament amb el sentit ampli, amb el sentit real de Catalunya.

El President, Esquerra Republicana i com a força impulsiva, forta, impetuosa les *Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català.*

(Les últimes paraules de Miravitlles, així com els principals paràgrafs de la seva intervenció, són llargament aplaudides per tots els assistents a peu dret).

Estudis Polítics Socials i Econòmics

Es concedeix la paraula al ponent d'estudis polítics, socials i econòmics, company Cinca.

Heus aquí els paràgrafs més importants de l'informe:

«Existeix una concepció filosòfica de la història que divideix el procés evolutiu de la vida humana, individual i collectiva, en tres grans etapes. La primera etapa comença amb els inicis de les realitzacions societàries primitives impulsades per l'instint social, inherent a la naturalesa humana, i acaba quan, amb l'abolició de l'esclavitud, és atribuïda a tots els homes la llibertat social. La segona etapa perteix d'aquell fet social i culmina amb el reconeixement de la igualtat en els drets polítics de tots els homes. Però ni la llibertat social ni la llibertat política arriben a significar una realitat positiva si els homes, per les circumstàncies pràctiques de la vida, no les poden realitzar. I aquí comença la tercera etapa, quan els homes es revolten i lluiten per aquella emancipació econòmica que els haurà de permetre l'exercici veritable de la igualtat política i social.

EL PROCÉS DE CATALUNYA

Un procés semblant, amb semblants etapes, l'ha seguit també la personalitat nacional de Catalunya. I es desenvolupa vigorós, des de la creació del Comtat de Barcelona, l'any 888, fins els temps gloriosos en què els homes de Roger de Llúria creien veure damunt del llom de tots els peixos de la Mediterrània les quatre barres catalanes. Després, la història de la nostra pàtria esdevé una successió de situacions anormals, adés en sentit ascendent, adés en sentit descendent, dins d'aquell procés. El 14 d'Abril del 1931, la implantació de l'Estatut, la desfeta electoral de les esquerres espanyoles, el 6 d'octubre del 1934, el 16 de febrer del 1936, marquen les fases del cicle darrer i que culmina en la conjuntura històrica que ara vivim.

LES NOSTRES LLIBERTATS

Ens trobem, en efecte, en una conjuntura històrica en què es van a decidir les nostres llibertats, nacional i política com a poble, i l'exercici efectiu i real de les nostres llibertats socials i polítiques, com a homes, amb la consecució definitiva d'una completa llibertat econòmica collectiva i individual.

Com veiem, doncs, els problemes socials, polítics i econòmics, tant en l'aspecte individual com en el collectiu i sobretot tal com es plantegen a casa nostra en els moments actuals, es troben íntimament lligats. La igualtat social i política dels homes no serà viable fins que devinguin lliures econòmicament i Catalunya no exercirà els seus drets polítics de Nació fins i tant no disposi per si mateixa de la seva economia.

HEM D'ENDEGAR LA REVOLUCIÓ

Les joventuts nacionalistes i esquerranes de casa nostra, a l'ensems que amb les armes a la mà lluitem a mort contra el feixisme i la reacció, hem d'endegar el moment revolucionari tenint, però, ben present allò que diu Vivekananda: que cada nació, com cada individu, tenen en la seva vida un tema únic que és el centre mateix de la seva existència, la nota fonamental a l'entorn de la qual giren tots els altres temes per importants i delicats que siguin, i que si foragitem lluny de nosaltres el principi d'aquesta veritat, la nostra personalitat s'apaga i mor el rumb de la nostra existència.

CANVIS DE DECORACIÓ

La nostra història no pot permetre els canvis de decorat com en els quadres del teatre, i la lluita de classes, l'ocupació per una classe del lloc de l'altre, com a factor únic de progrés, és una construcció simplista sense cap mena de realitat, que priva als que la propugnen la visió clara de la magnitud, amplitud i profunditat de l'evolució no pot ésser precisment la imposició d'una classe per damunt de l'altra, ans bé la causa de la humanitat sencera. El fet de la vida privada, que tant estimem els catalans, no és pas accidental, ans, en bona part, un producte del progrés. Cal tenir en compte el gran esforç de treball, i les condicions d'aquest esforç, que ha costat als nostres pagesos i als nostres obrers, els emancipats inclús, la riquesa de Catalunya.

ASPECTE ECONÒMIC

En l'aspecte econòmic de la vida de Catalunya, no poden seguir més les absurdes situacions mantingudes fins ara. No pot ésser que l'Estat espanyol segueixi efectuant la nivellació de la nostra balança comercial, extraordinària-

memoriaesquerra.cat — Ara!! 31/7/1937, pàgina 4

ment favorable per nosaltres, en relació amb els altres pobles d'Espanya, precisament amb els cabals que obté per mitjà d'impostos directes i indirectes de nosaltres mateixos, i encara menys que aquest fet es produeixi amb caràcter d'imposició.

ABSURDITATS

Catalunya ha estat víctima, com ho foren també aquelles altres nacionalitats que un dia integraren aquell imperi on mai no s'hi ponia el Sol, de la política econòmica més absurda de què hom té esment. L'Estat central no ha estat mai el cervell creador, ans bé, l'estómac d'Ibèria.

Catalunya ha de lliurar-se del desordre que impera en el si de les institucions econòmiques oficials de l'Estat espanyol, i amb una política aranzelaria i de tractats de comerç més assenyada, adient i eficaç i sobretot de cara al mar, veurà augmentades tot seguit, en proporcions formidables, les seves possibilitats.

IMPULSEM LA NOVA ORGANITZACIÓ

Cal, doncs, que amb el nostre esforç impulsem aquella nova organització social, política i econòmica que, en l'ordre individual, haurà de fer efectiva la igualtat de tots els homes en quant el dret a la vida, que, amb una formació física i intellectual igualment acurada, farà forts i conscients a tots i que posarà a cadascú, dins de la societat, en el lloc que li correspongui pel seu esforç i per la seva capacitat. I que, en l'aspecte collectiu, retornarà a Catalunya la direcció dels seus destins, la qual, mestressa de si mateixa i disposant lliurament de les seves riqueses, es federarà amb els altres nacionalitats ibèriques i aportarà en el concert dels pobles el seu concurs i el seu esforç que, per ésser lliures i espontanis, tindran més braó, més abast i més importància.

MOBILITZACIÓ TOTAL DE L'ECONOMIA

I en el terreny de l'economia, encara tenim, per mentre duri la guerra, una altra missió a complir : impulsar decididament la mobilització total de la nostra economia.

Es per això que la J. E. R. E. C., a l'ensems que no desatén pas el seu comès en els fronts de combat, es disposa, aquí a la reraguarda, a emprendre aquell pla d'estudis, polítics socials i econòmics, que l'haurà de capacitar per aquelles magnes realitzacions.»

Pres en consideració l'informe del ponent, i després de la intervenció de diferents delegats, és aprovada la conclusió de nomenar una ponència, la qual tindrà cura d'organitzar en el si de la J. E. R. E. C. una Secció d'Estudis Socials, Polítics i Econòmics. Foren nomenats, a tal efecte, el company ponent, Antoni Cinca i el company Jaume Serra.

DARRERA SESSIO

Ocupa la presidència el secretariat general de les J. E. R. E. C. Es passa a discussió del Pla de Treball, establert en el programa.

Les J. E. R. E. C. en les Organitzacions Culturals, Folklòriques i d'Educació Física

Jaume Serra llegeix la seva ponència sobre les relacions de le J. E. R. E. C. amb les entitats culturals, folklòriques i esportives.

«D'una importància extraordinària poden conceptuar-se les entitats que a casa nostra representen als amants de la cultura, del folklore i de l'educació física, no ja tan sols pel nombre dels seus afiliats, sinó també per ésser la més genuïna representació de les virtuts i l'esperit progressiu de la nostra raça.

La major part d'elles són entitats forjades a través dels anys i de les vicissituds creades per règims polítics que la major part de les vegades eren enemics de la nostra pàtria i, que conseqüents amb la seva fòbia anticatalana, han tingut sempre una especial cura en obstaculitzar i atemptar contra les organitzacions que eren i representaven el resum d'un passat gloriós i la fecunda llavor per a un futur pletòric de prometences.

UN MOMENT CRÍTIC

Ara bé. Les nostres organitzacions culturals, folklòriques i d'educació física travessen un moment sumament crític. Hi ha elements i sectors interessats en fer-les-hi perdre el seu valor estricte i netament català per a convertir-les en uns cossos sense vida pròpia, l'esperit dels quals estigui influenciat per un pensament i unes actuacions completament alienes a les nostres formes de pensar i d'ésser. Es el fruit d'un invasió estranya que solament ha estat possible per la nostra manca de fermesa en oposar-nos a unes concepcions extravagants sobre el progrés i la cultura modernistes, sense tenir en compte, que el veritable progrés és la suma d'una sèrie de petits avenços aconseguits amb un esforç i activitats constants, i que la veritable cultura d'un poble es fonamenta sobre la cultura dels individus que l'integren que depèn a la vegada d'una sèrie infinita de factors que responen a les seves virtuts racials.

HEM DE REDREÇAR-NOS

No. Les J. E. R. E. C. no podem permetre que amb el fútil pretext de què «és conseqüència de la Revolució» s'esfumi sense pena ni glòria una de les branques més importants — la més important sense dubte — de la nostra personalitat. Hem de redreçar-nos i intervenir en forma activa dintre de les organitzacions per què aquestes no perdin la forma que els hi han estat sempre pròpies. Hem de collaborar amb elles a l'organització d'actes que condueixin a la difusió, en la seva major amplitud, de la cultura en tots els seus aspectes (ciència, art, literatura, etc.) a mantenir i fomentar la cultura física i, en fi, en tot allò que pugui servir per aixecar i revalorar les institucions que avui es veuen anorreades i en greu perill de desaparèixer o, el que és pitjor, en transformar-se en agrupacions sense valor propi i anticatalanes a la vegada.

ELS ELEMENTS NECESSÀRIS

Aquesta ponència creu també que és convenient que les J. E. R. E. C. es procurin els elements necessàris per a l'estudi i preparació en aquelles matèries que han estat bastant oblidades i que són, en canvi, d'una importància vital per a un poble ; com, per exemple, les ciències econòmico-socials.

Es, doncs, animada per aquest esperit que es traslueix a través de les anteriors manifestacions que aquesta ponència proposa les següents **conclusions**:

a) Organització d'un ampli pla de conferències i cursets a càrrec de les més destacades personalitats de la ciència, art i literatura catalanes.

b) Organització de controvèrsies i conferències a càrrec de militants de les J. E. R. E. C. que permetin la seva ampliació de coneixements i la seva preparació per al futur.

c) Oferir-se a totes les organitzacions que a Catalunya representen la cultura, el folklore i l'educació física.

d) Collaborar amb aquestes organitzacions i aconseguir, així mateix, la seva collaboració per a l'organització de festivals i reunions que tinguin per finalitat l'exaltació dels valors catalans.

e) Dedicar una especial atenció a l'organització de festivals infantils que tinguin per missió el foment del sentiment nacionalista entre els infants de la nostra terra.

EL DEPARTAMENT DE CULTURA, FOLKLORE I EDUCACIÓ FÍSICA

Per a portar a terme aquest Pla les J. E. R. E. C. crean el «Departament de Cultura, Folklore i Educació física» que s'organitza, provisionalment, de la següent forma :

1.r El «Departament» el composaran elements de la J. E. R. E. C. i serà una secció d'aquestes, tenint, per conseqüència, el Comitè Executiu de les mateixes el suficient poder per a controlar-lo en tot moment.

2.n El «Departament» estarà compost de nou membres : un President, quatre Vocals de Cultura, tres d'Educació física i un de Folklore.

3.r Els membres del «Departament» seran elegits per mitjà d'Assemblea convocada entre els elements socis de les diverses entitats culturals, folklòriques i d'educació física que siguin a la vegada afiliats a E. R. de C.

4.t El «Departament» tindrà cura de crear dintre de les entitats unes Delegacions i mantenir estret contacte amb elles, ja que seran els seus millors collaboradors per a portar a terme la seva missió.

5.è El Reglament del «Departament» serà proposat pels primers elements que el constitueixin, a una Assemblea general extraordinària convocada a l'efecte de llur aprovació.»

Els assistents a la Conferència acolliren amb gran entusiasme aquesta posició i el Secretariat general de les J. E. R. E. C. afirmà que s'identificava en absolut amb aquestes conclusions i que donarà el màxim impuls per a fer-les arribar amb tota urgència als organismes corresponents amb la seguretat d'una rapidíssima aplicació.

La ponència fou aprovada per unanimitat.

Relacions de les J. E. R. E. C.

Josep Sans, defensa la seva ponència sobre relacions de les joventuts amb les organitzacions locals, nacionals i internacionals.

Després d'expressar la necessitat que les J. E. R. E. C. estableixin relacions amb aquestes entitats, les determinà de la següent manera :

RELACIONS LOCALS

Han d'ésser d'una forta unió amb les forces autènticament nacionalistes, que sentin el problema social, a fi d'arribar a constituir l'Aliança Nacional de Joventuts per a defensar els postulats de la Catalunya lliure. Hem d'establir contactes amb les Joventuts d'Estat Català, d'A. C. R. i d'altres forces nacionalistes que, lluitant contra el feixisme, puguin contribuir al redreçament de la pàtria.

LES JOVENTUTS NO NACIONALISTES

Hi ha joventuts que porten en el seu programa la disciplina o actuació de partits que no podem considerar com a específicament nacionalistes.

Cal que continuïn la política seguida fins ara pel Front de la Joventut procurant, però, infiltrar sempre el sentit nacionalista que ha de presidir sempre l'actuació de les nostres joventuts.

IBÈRIA

Referint-nos a la resta d'Ibèria es poden mantenir relacions amb les joventuts nacionalistes basques i valencianes, i les altres Joventuts, que no siguin de tal naturalesa, que s'enquadrin al Front de les Joventuts.

INTERNACIONAL

En l'aspecte internacional cal remarcar la necessitat que tots els països coneguin el problema de Catalunya. Cal crear i intensificar les relacions internacionals amb les joventuts del món perquè ens ajudin en la lluita contra el feixisme.

GUANYAR LA GUERRA I ASSOLIR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA

Aquestes suggestions podrien ésser condensades en dues coses : pel que fa a Catalunya, unió nacionalista ; pel que fa a l'exterior, propaganda activa, intensa, directa, perquè a la resta d'Espanya i el món s'adonin del que és Catalunya i el que vol : Guanyar la guerra i assolir la llibertat integral de la pàtria.

El Front de la Joventut

Seguidament intervé el company Verni, el qual explica la seva gestió entorn del Front de la Joventut i destaca els seus viatges a París i València en representació de Catalunya i en els quals llocs consta que s'havia reconegut amb caràcter totalitari i d'una manera absoluta la personalitat nacional del poble català.

L'orador també explicà com sorgí el Front de la Joventut i glossà a grans trets la significació i el procés d'aquest. També es refereix a la ponència elaborada pel company Sans, i féu algunes proposicions sobre el seu contingut, determinant — coincidint amb el ponent— la preponderància que havia d'adquirir Catalunya en el camp internacional. Finalment parla de la iniciativa sorgida entorn el moviment de crear una Internacional Jovenívola Democràtica.

Intervenen els companys Montes i Cinca sobre el debat produït, fent algunes proposicions sobre les relacions de les J. E. R. E. C. amb el Front de la Joventut.

Sans pren la paraula per a impugnar alguns punts de vista de les proposicions i ensems contestar la intervenció del company Verni.

UN VOT DE GRACIES PER AL COMPANY VERNIS

A conseqüència del debat plantejat amb motiu de la qüestió del «Front de la Joventut» es presentà una proposició signada pel company Tomàs, en la qual es demanava a l'assemblea atorgar un vot de gràcies al company Verni, arran de la seva actuació en l'esmentat «Front» i com a representant directe de les J. E. R. E. C. a aquest organisme.

L'assemblea concedí el vot de gràcies, per unanimitat.

Organització de les J. E. R. E. C.

Josep Montes, ponent d'aquesta matèria, fa un estudi dels aspectes que presenta l'organització de les J. E. R. E. C. ; Catalunya es refereix als treballs presentats pels ponents d'altres matèries, i remarca la utilitat de les suggestions presentades respecte organització. Esmentada la necessitat que aquesta es mogui dins uns principis generals, suficientment amplis, que facilitin la seva aplicació a totes les comarques catalanes. Remarca l'agilitat i senzillesa que cal dotar l'estructura orgànica de les J. E. R. E. C., i presenta a la consideració dels delegats de la Conferència, unes conclusions que, acoblades en el seu aspecte orgànic farien definitiu el treball del ponent. S'acorda així.

El problema dels estudiants

Verni demana sigui concedida una àmplia autonomia a l'organització dels estudiants per considerar que tenen una personalitat a l'organització dels estudiants per considerar que tenen una personalitat pròpia. El ponent Montes impugna aquesta proposició en el sentit del company Verni faciliti una reunió amb els estudiants per a resoldre aquest afer. Serra recorda que en el Departament de Cultura de la J. E. R. E. C. es concedeix un càrrec de vocal a un company de la secció d'estudiants i creu que aleshores serà el moment que junt amb aquest delegat s'estudiï aquesta qüestió Verni hi mostra la seva conformitat.

S'acorda que la redacció definitiva de les conclusions sigui encarregada a una comissió composta per tots els companys ponents que han pres part en la Conferència.

Precs i preguntes

Finalment es passa a precs i preguntes i són aprovades diverses proposicions entre les quals n'hi ha una de salutació als companys del front. Es guarda així mateix un minut de silenci en memòria dels caiguts en la lluita contra el feixisme i per últim s'acorda testimoniar la més fervent adhesió de la Conferència a la persona del President de Catalunya, Lluís Companys, i s'acorda que a tal efecte sigui visitat per una comissió. En el mateix sentit s'acorda visitar l'Alcalde de Barcelona.

Enmig de gran entusiasme és clausurada la Conferència i es donen crits de Visca la Llibertat i Visca Catalunya.

CONCLUSIONS

Foren presentades nombroses conclusions que varen ésser aprovades i les quals donem a continuació :

— Els militants de les J. E. R. E. C., i al mateix temps afiliats a l'organització sindical U. G. T. declaren NO sentir-se interpretats ni representats pel P. S. U. C. en el Govern de la Generalitat.

— Que una representació de la Primera Conferència Ampliada de les J. E. R. E. C. faci una visita a S. E. Lluís Companys, President de la Generalitat, per a reiterar-li la seva adhesió i fer-li constar el desig de les J. E. R. E. C. per a treballar pel progrés i per l'assoliment de les llibertats integrals de Catalunya.

— Es demana posar tot l'impuls de les J. E. R. E. C. a l'acció del Partit, en el sentit d'aconseguir del Govern Central, com a solució mínima, la immediata i efectiva realització dels traspassos de tots els serveis.

— Que el Govern de Catalunya creï amb caràcter obligatori els camps de pre-instrucció militar i prohibeixi, a l'ensems, tots els que organitzacions de caràcter particular, controlin o tinguin, ja que no fan res més que entrar dins l'òrbita d'acció del Govern de Catalunya.

— Establir una Secció Internacional de companys de les J. E. R. E. C. que coneguin diversos idiomes, per a tenir correspondència amb totes les Joventuts d'arreu del món i informar-les de la marxa de la Joventut Catalana, i, també, donar-nos compte dels treballs i suggerències que ens puguin fer les Joventuts mundials.

— Que donat l'interessant abast i ben documentada ponència d'Estudis Econòmics, Polítics i Socials, se'n faci una publicitat ben extensa, perquè el poble català es pugui adonar que les J. E. R. E. C. es preocupen d'una manera extraordinària dels problemes que afecten a la vida Política, Social i Econòmica de Catalunya.

— Les J. E. R. E. C. demanen al Conseller de Cultura del Govern de la Generalitat, que l'ensenyament en les escoles primàries es faci únicament en català.

— Que degut a ésser la matinada del 19 de juliol, data gloriosa en què s'ofegà a Catalunya l'allau feixista, es guardi un minut de silenci a la memòria dels nostres companys caiguts en aquesta matinada memorable.

Després de retre el més sentit homenatge per tots els companys nostres que es troben lluitant al front, en defensa de les nostres llibertats, creiem que, per tal de poder demostrar en proves contundents l'estima per a tots aquests companys que voluntàriament o per haver-los mobilitzat es troben lluitant, s'acordi que les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, vetllaran perquè cap militant de les mateixes pugui burlar els decrets de mobilització, exigint el més sever compliment dels mateixos.

A tot aquell militant que es comprovi que ha burlat dites lleis, demanem li sigui aplicat el càstig que aquesta Assemblea cregui més adient.

— Al finalitzar aquesta Primera Conferència Ampliada de les J. E. R. E. C. (Federació Barcelona-Ciutat), amb collaboració del Secretariat General de les mateixes, es posa a consideració dels conferenciants, sigui tramesa una salutació als nostres fermans que lluiten al front mitjançant el nostre company desplaçat en representació dels mateixos, Baldomer Xifré.

Aquesta última, principalment, és aprovada per aclamació i enmig de grans aplaudiments.

Aquest número ha passat per la censura

memoriaesquerra.cat — Ara!! 31/7/1937, pàgina 5

President Aguirre

L'heroisme d'Euzkadi, el martirologi de la vostra Pàtria us fan acreedor a la més alta estima. Les J. E. R. E. C. fan la promesa de lluitar fins a morir per Catalunya lliure i per Euzkadi Askatuta

PRIMERA CONFERENCIA AMPLIADA DE LES J. E. R. E. C.

Text íntegre de les ponències aprovades i resum dels debats

Els dies 17 i 18, al Secretariat general del Partit, s'iniciaren les tasques d'aquesta Conferència. L'àmplia sala era plena de gom a gom dels delegats de Barcelona-Ciutat i comarques catalanes, així com d'entusiastes militants de Joventut i de Partit, desitjosos de seguir els debats i les orientacions a marcar en la Primera Conferència Ampliada de les J. E. R. E. C.

PRIMERA SESSIO

Navarro Costabella, com a secretari de la Federació, obrí l'acte amb un breu parlament i glossà la significació del mateix i l'actuació de les Joventuts.

S'entrà després a l'apartat de revisió de credencials, que foren examinades i aprovades. Prenen part a la Conferència, delegats dels 64 casals de Barcelona i representants de la majoria de comarques.

També hi assistiren nombroses representacions de les Seccions feminals de les J. E. R. E. C., i una representació de la F. N. E. C.

Per aclamació dels assistents a la Conferència, passà a ocupar un lloc a la Presidència el nostre benvolgut company, i representant de les J. E. R. E. C. que lluiten al front, Baldomer Xifré.

Es llegeix un telegrama del nostre company, el Comissari polític de la 33 Divisió, Josep Barberà, adherint-se a la 1.ª Conferència Ampliada.

***

Aprovades les credencials, féu us de la paraula el conseller de Cultura

Vosaltres sou els que seguiu, amb la intransigència i el fervor meravellós d'una obra fecunda, la línia traçada pel nostre President etern, per l'immortal Francesc Macià... digué Carles Pi i Sunyer

En un vibrant parlament, glossà la significació i actuació de les J. E. R. E. C. d'ara i d'abans del 19 de juliol.

Recordà les entrevistes entre els representants de Joventuts i del directori provisional i del Partit després del 6 d'octubre, i comparà aquells companys i els nous que han ingressat a les J. E. R. E. C. Remarcà que ell no vol donar orientacions ni línies de conductes a seguir. Això —féu— ho heu de fer vosaltres; és la Joventut la que ha de marcar el camí a desenvolupar i el sentit de la seva pròpia actuació. Jo únicament —afegí— voldria dir-vos que seguíssiu una política sincera, una política de lleialtat i de fermesa, neta i exemplar. Examinà el procés seguit per la nostra Joventut i digué:

— Vosaltres sou els que seguiu, amb la intransigència i el fervor meravellós d'una obra fecunda, la línia traçada pel nostre President etern, per l'immortal Francesc Macià, i seguida d'una manera exemplar pel President de Catalunya, Lluís Companys.

La vostra actuació — continuà Pi i Sunyer — ha d'ésser, com sempre, d'un sentiment de profunda i pregona catalanitat, ple d'aquell sentiment que ha informat sempre l'actuació de les Joventuts i del Partit.

Seguí en el seu parlament glossant el sentit catalanista d'E. R. de C. i remarcà que moltes de les coses que s'han volgut implantar a Catalunya, no poden tenir consistència, puix que no són altra cosa que episodis efímers d'una lluita. Hi ha una cosa — féu — més profunda; una cosa que no pot ésser comparada a aquests episodis efímers. Aquesta cosa és el sentiment catalanista de la massa catalana que sent i viu per Catalunya.

Delibereu — acabà dient Pi i Sunyer —, acordeu el que millor us sembli, en la línia a seguir. Penseu, però, tingueu present en les vostres deliberacions que el que ha d'imperar a E. R. de C. en les J. E. R. E. C. és el sentiment profund, és el sentiment perenne d'actuació i pensament per la Pàtria, per Catalunya.

Les paraules de Carles Pi i Sunyer, escoltades pels delegats amb un silenci impressionant, foren tallades amb forts aplaudiments que els companys assistents li tributaren a peu dret.

S'entrà a discutir el reglament interior de la Conferència, que fou aprovat amb lleugeríssimes modificacions.

En virtut de l'aprovació del reglament es passà a constituir la mesa de discussió, que resultà composta per Borruel, Escala, Soriano i Arrufat.

Bargalló demanà la paraula i proposà que la presidència d'honor sigui dedicada als herois caiguts en defensa de la Llibertat. La proposta és aprovada per aclamació.

Memòria de la Federació de Barcelona-Ciutat

Seguidament Navarro Costabella dóna lectura a la Memòria de la Federació de Barcelona-Ciutat:

Companys:

Les vicissituds de caràcter polític i social sofertes pel nostre poble havien determinat un collapse en l'organisme de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català. Això vol dir que les Joventuts, tot i que existien, estaven mancades de la suficient vitalitat orgànica per a enfrontar-se amb els nous problemes y àdhuc amb les noves situacions que el moment històric creava.

Obtinguda la gran victòria electoral del 16 de febrer del 1936, s'inicià en les Joventuts del Partit un redreçament que pel seu caràcter fraccionari, inconex, podia admirar per la força que manifestava i alhora podia alarmar, en tant que possible element de disgregació. Existia un anhel; àdhuc existien unes organitzacions; però tot plegat reclamava amb urgència una acció coordinadora capaç de convertir les forces disperses en una positiva potencialitat.

EL 19 DE JULIOL

El 19 de juliol del 1936 es va produir quan encara no havia estat possible de verificar el reagrupament de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català. Hem de doldre'ns que així fos. Una coordinació d'esforços i d'acció en aquelles hores inicials de la lluita que hauria pogut influir d'una manera decisiva en la situació de les forces impulsades tant per un innat sentiment antifeixista, per uns insubornables principis de republicanisme i una substancial idea nacionalista. Amb tot, tenim el deure de proclamar que les J. E. R. E. C., a desgrat de l'evident manca de cohesió, no deixaren per a ningú el lloc que els corresponia. I així ara nosaltres, si bé és cert que passem pel dolor d'enyorar uns companys que hem perdut per sempre, també podem proclamar amb legítim orgull que, en efecte, les altres organitzacions jovenívoles poden posar-se al costat de la nostra; allò que no pot fer ningú és esborrar la sang dels nostres companys, sang indeleble en les pàgines de la lluita en defensa de la llibertat. Prescindirem de noms. La llista dels nostres herois no és acabada perquè la lluita continua. Només direm que cap de les nostres Joventuts ha d'avergonyir-se per no haver sabut complir el deure de catalans revolucionaris, autènticament revolucionaris i, sobretot de catalans catalanistes, nacionalistes.

REORGANITZACIÓ EN MIG DE LA LLUITA

Les J. E. R. E. C. es reorganitzaren enmig del combat. Les incerteses inherents a tota guerra, entreteixit d'alternatives, no podien obligar-les a romandre en la inactivitat. La potència de les Joventuts del Partit quedava així doblement demostrada. La incògnita del demà no existia. Per a les Joventuts del Partit el passat i el futur es concretaven, es resumien, en un present lluminós. Davant d'aquest fet no hi havia homes d'ahir i d'avui, menys joves o més joves: la joventut la portàvem al cor i es traduïa en una joiosa esperança.

ELS DISTRICTES FORANS

La reunió, l'aplegament dels Districtes era una realitat. Les Joventuts republicanes i nacionalistes de Barcelona formaven un agrupament homogeni, compacte. Amb posterioritat hem tingut la fraternal satisfacció de veure incorporats a les nostres tasques els companys de Badalona, Gramanet del Besòs, Pla del Besòs i Artigues. Aquestes noves collaboracions per força han d'enfortir els fonaments del magnífic edifici que tots plegats bastim.

Aplegats, doncs, en un organisme incipient quant a potencialitat material, però indestructible si hem de referir-nos a la seva potència espiritual, el Comitè Executiu de la Federació de Barcelona-Ciutat tingué com a primera preocupació enquadrar en un Reglament les futures activitats de la Federació.

EL NOSTRE REGLAMENT ÉS TRANSITORI

No alludiríem el nostre Reglament si no fos que, al nostre entendre, dos motius ens hi obliguen. És el primer, la brevetat, el contingut sintètic d'aquest Reglament, síntesi obligada per la seva mateixa transitorietat, puix entenem que per molt que fem — i ens proposem fer molt — tot ha de tenir caràcter transitori i res no serà efectiu fins que, a més de la nostra aprovació, obtingui la dels germans de les J. E. R. E. C. que són al front i que han esdevingut la sagrada flama vivent de la nostra passió antifeixista. És el segon motiu, la distribució de treball. Vàrem voler que la nostra Federació fos un organisme viu. Res de tan vivificador com atribuir una responsabilitat concreta a cada un dels delegats que integren el Comitè. Potser els resultats no han respost exactament a les nostres esperances, diem-ho amb la sinceritat que ha de caracteritzar-nos. Però adoneu-vos de les múltiples dificultats que suposa un període de reorganització, més difícil de superar que un període de veritable organització.

AL LOCAL DE LA FEDERACIÓ

Fou una de les nostres preocupacions disposar d'un local digne de la Federació. Amb collaboració de destacats elements del Partit, entre ells i en representació de tots el company Guinart, poguérem installar-nos al primer pis de la casa número 32 de la Rambla de Catalunya. Val a dir que a despit de tota la bona voluntat, la nostra installació en el referit local no ha pogut sortir encara del règim provisional. Esperem, però, que a no tardar gaire podrem oferir-vos l'estatge que la Federació mereix per la seva importància, derivada del seu radi d'acció.

PROPAGANDA INTENSA. L'«ARA!!»

Quant a propaganda, deixant de banda que cadascú de nosaltres ha estat un actiu propagandista dels ideals que sustenten les J. E. R. E. C., i per tant d'aquesta Federació, des del primer moment ha constituït el nostre afany primordial disposar d'un portantveu. El problema, complex en extrem, no podia pas ésser resolt de cop i volta. En el nostre ànim, a més, hi havia una preocupació: ¿la Federació disposaria d'un portantveu i el Secretariat General un altre? Es de tota evidència que resultava preferible unificar els esforços. Es per aquesta raó que la Federació veu amb goig sincer que finalment hagi estat aconseguit que el setmanari ARA!! passi a ésser portantveu de les J. E. R. E. C., no d'una Federació determinada, sinó de totes les Joventuts esquerranes i nacionalistes de Catalunya. Però al marge de les repetides gestions per a obtenir l'òrgan periodístic que ens posés en contacte amb el poble, recordem les diverses conferències donades per companys davant el micròfon de Ràdio Esquerra i difoses a través dels micròfons de les Emissores oficials de la Generalitat, «Ràdio Barcelona» i «Ràdio Associació de Catalunya». I recordem, també, la propaganda verificada gràcies als mítings de districte, croada presidida per un inextingible entusiasme. I no oblidem de consignar la labor que en aquest sentit hem pogut realitzar a través de les pàgines del diari «La Humanitat», on les J. E. R. E. C. han trobat un abnegat collaborador en la persona del seu director, l'intelligent i estimat company Josep M. Lledó Figueres.

UNA QÜESTIÓ INTERESSANTISSIMA: L'ECONÒMICA

Respecte la qüestió econòmica, no hi ha dubte que és necessari incrementar les aportacions i organitzar definitivament la cotització entre les Seccions de Joventuts. En aquest punt concret hem de dir que topem amb una dificultat, l'absència de molts companys mobilitzats. Amb tot, hom reconeix la necessitat de superar aquestes dificultats ben explicables i així realitzar cadascú l'esforç a mesura de les seves forces. D'altra banda, no volem silenciar que els homes representatius del nostre Partit es disposen a ésser uns collaboradors en l'acció de sufragar les despeses que forçosament ha de comportar una activa campanya d'aquesta Federació. Alguns d'aquests homes ja són collaboradors actius. I si no donem el seu nom a la publicitat és per no ofendre la generositat dels uns i l'estimadíssima modèstia dels altres.

(Continua a la pàg. 2)

J. E. R. E. C.

Federació de Barcelona-Ciutat

Havent-se constituït, en el si de la Federació de Barcelona-Ciutat, la Secció d'estudis polítics, econòmics i socials, s'invita tots els militants de la Joventut a ingressar a aquesta. Poden fer llur inscripció cada dia, de quatre a vuit de la tarda, al local del Secretariat general de les J. E. R. E. C. (Tres Llits, 3).

Impremta Elzeviriana, E. C.
Carrer Torres Amat, 9-Barcelona

memoriaesquerra.cat — Ara!! 31/7/1937, pàgina 6